

ČASOPIS STUDENTŮ DOCTRINA - PODJEŠTĚDSKÉHO GYMNÁZIA

III. TRIMESTR 2019/2020 77 & I. TRIMESTR 2020/2021 78

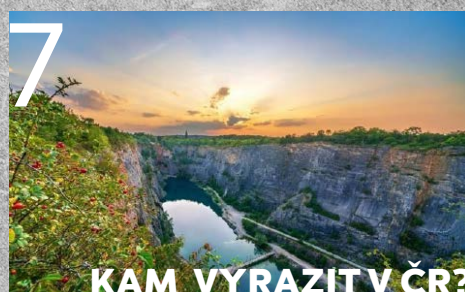
obsah

Časopis studentů DOCTRINA - Podještědského gymnázia

04

17

05

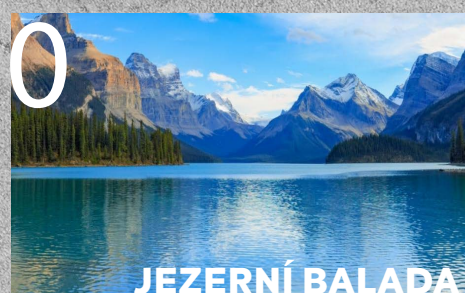
18

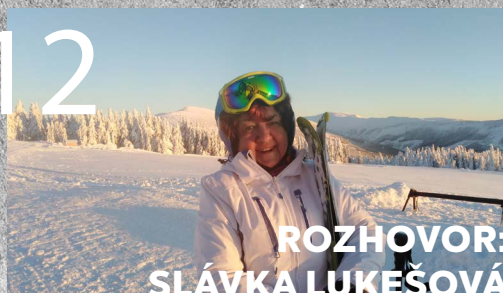
08

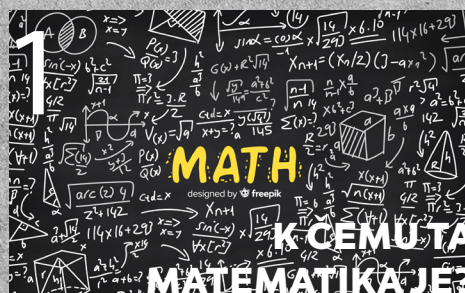
20

12

21

Milí čtenáři,

také jste unavení z celé koronavirové situace? Předpokládám, že máte přehled o tom, co všechno se stihlo od jara ve světě změnit. V souvislosti s distanční výukou došlo třeba k tomu, že se z některých rodičů stali učitelé, a proto nemají čas na svoji práci. Jiní rodiče by zase čas měli, ale o práci přišli.

Přechod do této formy výuky ovlivnil i nás a naše Luštěniny. V loňském roce jsme nezvládli vydat poslední plánované číslo, protože jsme sami bojovali s nástrahami online vzdělávání. Měli jsme však možnost se poučit. Výsledkem je „Koronavirové dvojčíslo“, které obsahuje články i ze třetího trimestru minulého školního roku.

Můžete se tak těšit na každoroční perličky, úspěchy našich studentů, na

rozhovor s paní profesorkou Lukešovou, která odešla do zasluženého důchodu.

Dostanete typy, kam vyrazit na výlet. Potěšit Vás může literární okénko, v němž bude prezentována poezie. Dočtete se také o neuvěřitelném dědečkovi jednoho našeho studenta.

Na své si přijdou i ti z vás, kteří se zajímají o problematiku udržitelného životního stylu.

A protože žijeme v době, kdy musíme ve veřejném prostoru nosit nový módní doplněk, představíme vám návrhy roušek. Případní zájemci se mohou obrátit na autory těchto návrhů - kvartány. V neposlední řadě zavzpomínáme na loňskou oktávu.

Doufám, že se Vám bude letošní číslo líbit a přeji Vám za celou redakci hodně sil do nového roku.

Eliška Košťálová

Šéfredaktorka:

Eliška Košťálová

Redaktoři:

Jan Kubáček

Barbora Škývarová

Elizabeth Hošková

Matěj Hajský

Michaela Malá

Do čísla přispěli:

Jan Leibl

Adéla Hájková

Adéla Kosková

Jazyková korektura:

Mgr. Petra Stěhulová

Děkujeme všem fotografům, kteří do čísla přispěli.

EDITORIAL

CO JE NA

druhé straně?!

Mgr. Stanislava Rygálová

Je pondělí 16. března večer. Sedím u počítače, zkouším, hledám, tápu. Netuším, že to bude místo, kde budu trávit většinu času následujících 113 dní.

Ráno bylo rychlé – v 9.00 školení v počítačové učebně – všichni budou zadávat práci prostřednictvím Google Classroom (Cože?! Proč jsem to nevyzkoušela hned po školení před dvěma lety?! Proč jsem si myslela, že to nikdy nebudu potřebovat?!). Potom několikrát po schodech nahoru a dolů s hromadami učebnic a sešitů studentů tercie (další proč - Proč právě já mám třídu ve třetím patře? Proč nemají učebnice a sešity doma? Z čeho se učí?!).

A potom šup, šup, jděte domů ke svým počítačům a zadávejte práci studentům...

To se snadno řekne. Ale jak? Kolik? Co jsou schopni za den sami udělat? A hlavně, co je na druhé straně v classroom? Co jsem zapoměla

napisat, potvrdit? Během dvou týdnů to s pomocí studentů, rodičů a našeho báječného informatika zjišťujeme – studenti nevědí, kdy odevzdat, zadání se jim objevují předčasně, někteří pracují od rána do noci, aby vše stihli nehledě na termín odevzdání, někteří nepracují vůbec...

Dolaďujeme, vychytáváme a doufáme, že na druhé straně studenti chápou, co po nich chceme a proč.

Chápou!!! Přicházejí první vypracovaná zadání, první úžasná videa, první nápady od studentů, kteří obvykle v lavici sedí a tiše sledují, co se kolem děje. Každou chvíli ruším manžela u druhého počítače výkřiky typu To je úžasné! To je skvělé! To je nápad! To je šikulka!

A potom přicházejí další výzvy a další zkoušky v podobě zadávání testů na dálku, videotřídnických hodin, videotřídních schůzek...

A stále stejná nejistota: Mám zadáno ve všech třídách i v rozvrhu? Už jsem všechny práce zkontrolovala? Několikrát kontroluji zkontrolované...

S kolegy se stíháme občas rozptýlit koronavirovými vtípkami, část z nás se dokonce věnuje pravidelné pondělní chvilce poezie...

Je červen a my už víme, že jsme to zvládli.

Děkuji, Martine Turčíku, za všechny videonávody, díky kterým jsem si troufla na víc, než bych čekala; díky, milé vedení, že jsi nás drželo pevnou, ale vlídnou rukou, díky milí studenti za spoustu úžasných prací, které jsem od Vás na dálku dostala; díky Adélko, že jste mi poslala fotky toho, jak to vypadá na druhé straně.

Pozornost a vůle něco dělat se stala nepřímo úměrnou času strávenému v domácí výuce.

Ze začátku bylo vzácností úkol vynechat, teď je naopak vzácnost splnit alespoň jedno zadání za den.

Dny jsou čím dál tím monotónnější, i pocity. Nemám radost, ale ani deprese, nejsem naštvaný, ale nejsem ani v klidu. Každým novým ránem jsem blíže ke stavu citové smrti.

Nebaví mě pracovat do školy, ale ani nic nedělat. Nebaví mě koukat na filmy.

Smazal jsem Instagram, už mi je úplně jedno, a nezajímá mě, co si dnes Adéla koupila, kde Katka dnes jedla, kde se Honza včera opil, a které "úžasné produkty" nutně musím mít.

Ležím a spím na zemi. I postel už je nudná.

Stávám se dalším jedním zrnkem v sýpkách průměrnosti. Nečtu. Nepíšu. Nemaluju. Nezpívám. Nehraju.

Spánek, jídlo a hygiena už jsou spíše jen nutnou, neodložitelnou potřebou těla, které se jich domáhá pro pouhé přežití.

Pestrobarevný nátěr pokoje zdobený cihlovou tapetou se slil v uniformní šedou. Spánek již není zasloužený

odpočinek po namáhavém dni. Je to pouhé čekání na další rozbřesk. Na další den. Na další dílek nekonečného kafemlýnku.

Impulzivní návraty k zdánlivě

ŠKOLA DOMA

zevrubnosti vždy nemají dlouhého trvání. Skončí stejnou rychlostí, s jakou vznikly.

Mimické svaly se stahují už jen z toho titulu, aby nezakrněly, a ujistily se, že na obličeji stále jsou.

O to zvláštnější mi přijdou nečekané přílivy čirého proudu inspirace.

Hlava je pro absenci zatížení prázdná. Otorychleji ale přemýšlí. Nezaznamenává. Myšlenky se neukládají. Nepamatuji si, o čem jsem přemýšlel před minutou, ale přitom jsem velmi bdělý, co se týče současnosti.

Nápadů je spousta, ale jen málokterý přežije pesimistické síto mysli, která neustále hledá úlevu a polohu nejmenší námahy.

I dříve se mozek snažil odpočívat, jak jen to šlo – vždycky to tak bylo – ale předtím jsem si uvědomoval nebezpečí přílišného pohodlí, hlava nerada dělá zbytečné kroky navíc. Ale nyní jsem v tomto ohledu mnohem bláhovější. Otevřeně nechávám mysl lenivět, nemám motivaci, nevidím smysl, proč se dále namáhat.

Uvědomuji si, že musím pracovat, musím alespoň nějak mozek zaměstnat.

Rozpaky se ale proměnily v schizofrenickou občanskou válku jedné mysli.

Inter arma silent musae – a tak mlčí, nečinně čekají.

Prokrastinace se stala denním chlebem, a čím déle, tím tlustější si ukrajuji krajíce.

Absence pevné ruky jako by zapříčinila erozi cti, už mi nevádí opisovat testy. Už se nestydím práci odevzdávat týden po termínu – pokud ji tedy vůbec odevzdávám.

Úkoly, které se mi zrovna nepozdávají, si nechávám dělat od spolužáků.

Stal jsem se tím, co se mi ještě před půlrokem hnusilo. Podvádím. Lžu. Nedodržuji pravidla. Je mi to jedno. Nemám úctu. Neomlouvám se. Nestydím se. Nic není přes čáru.

Absolutní lhostejnost mě dovedla k cynické upřímnosti. Otázkou je, zdali je to pozitivní.

Už jsem asi přespříliš dlouho zůstal jensebou samým a se svými představami.

Jáchym Okleštěk, sexta

Malý krok pro tebe, velký krok pro pří- ro- du

Otom, že bychom měli chránit přírodu, už slyšel určitě každý. Důvody, proč je to důležité, můžeme vidět i u nás. Bezpochyby jste si všimli toho, že ve městech i v lesích leží na zemi odpadky, léta jsou stále teplejší, v zimě je méně sněhu, ve spoustě měst je smog, ... a to ještě nemluvíme o celosvětových problémech. Pokud se nám něco nelíbí a chceme to změnit, ať už se to týká čehokoli, je nejlepší začít u sebe. Proto jsem připravila pár tipů, jak žít udržitelněji, které může vyzkoušet opravdu každý!

1. Lahev na vodu

Vlastní lahev na pití možná používáte a ani nepřemýšlíte nad tím, jak moc to pomáhá udržovat naši přírodu čistou. Kdybyste si totiž měli koupit pití v PET lahvi pokaždé, když si tu svou naplníte, za chvíli byste se v nich utopili. A navíc je levnější si pořídit jednu lahev, která vám vydrží dlouho, než každý den kupovat jednorázové.

2. Taška na nákup + sít'ky na ovoce a pečivo

Igelitové tašky se dají jednoduše nahradit látkovými, které se rychle neničí a můžeme je nosit vždy s sebou. Sít'ky nebo jakékoli jiné látkové pytlíky jsou náhradou za průhledné igelitové sáčky, do kterých dáváme ovoce, zeleninu, nebo pečivo. Tyto sáčky si bereme pokaždé nové, přitom se dají nahradit třeba sít'kou, která se dá ušít například ze staré záclony, a v dnešní době se dá i celkem levně koupit.

3. Cestovní příbor

Nosit si u sebe cestovní příbor se může zdát na první pohled zbytečné, ale z vlastní zkušenosti můžu říct, že už se mi několikrát hodil. Bylo to nejen v případech, kdy byl k dispozici jen plastový, ale také v situacích, kdy nebyl k dispozici vůbec žádný. Proto vždy s oblibou říkám, že nosit si s sebou cestovní příbor nikoho nezabije a je to dobré pro nás i planetu.

4. Second hand oblečení

Oblečení z velkých obchodů je šité v Číně a jeho výroba je škodlivá pro tamní lidi i přírodu a pak ještě cestuje přes půl světa. Ne, že by v second hand obchodech nebylo toto oblečení, ale jeho ekologická stopa se hodně sníží, když ho pak nosí ještě někdo jiný. Další možností jsou většinou menší obchody, které mají oblečení šité u nás.

5. Chodit více pěšky

Naše ovzduší hodně znečišťuje doprava. Často jezdíme autem, i když to není úplně nutné. Chůze pěšky je zdravější pro nás i lepší pro přírodu. A pokud to pěšky zrovna nejde, tak můžeme jet třeba vlakem, tramvají, autobusem, na kole, ...

6. Omezení živočišných produktů nebo palmového oleje

Omezení živočišných produktů má více důvodů. První důvod je ten, že ve velkochovech se se zvířaty zachází nelidským způsobem. Dalším důvodem je například to, že třeba většina vypěstované sóji se použije jako krmivo pro zvířata, které pak jíme, a jen ta menší část jde na jídlo pro lidi. A tak plantáže nahradily místa, kde byla rozmanitá krajina. Podobné je to s palmovým olejem. Deštné pralesy se kácí také kvůli tomu, aby bylo místo na pěstování palmy olejné, ze které máme palmový olej.

Není nutné, abychom všichni tyto potraviny úplně vyřadili ze svého jídelníčku, ale bylo by dobré, kdybychom jejich spotřebu omezili.

Vám i naší planetě určitě prospěje dobrý pocit, který získáte, když si najdete svoji ekologickou organizaci nebo lokálního výrobce, kterého budete podporovat.

Adéla Tichá

Mrknutím oka

Zuzany Vackové

Když jsem v pátek, v poslední den maturit, odcházela ze školy, tak mi vůbec nedocházely dvě věci. Oficiálně jsem složila zkoušku dospělosti – a to na poprvé, a fakt, že jsem dveřmi gymnázia ten den prošla definitivně naposledy jako student. Původně jsem chtěla psát o maturitách, vtipně popsat pocity absolutního strachu, prozradit na sebe, které knížky jsem nečetla, a celkově tak nějak dodat, ať se učíte, na všechno se připravíte, ale teď je mi z toho nějak smutno a přemýšlím, co bych vám tak na závěr svého studia řekla. Potom, co jsem si prošla celým tím koloběhem, můžu přispět leda tak pár typy, které jsem za ty roky získala. Až si budete v tercii vybírat další cizí jazyk, poslechněte si, jak jednotlivé řeči znějí a jestli vám jsou celkově sympatické. Budete se je muset učit dalších šest let, což je dost dlouhá doba, takže volte moudře.

Další rada určená zejména pro ty z vás,

kterí jsou matematikou nepolíbení. Dělejte dobrovolné domácí úkoly. Jsou za to bodíky k dobru, u paní profesorky si uděláte očko a možná to přitom i pochopíte – nebo možná taky ne. Naopak pro ty z vás, které literatura neoslovila tak moc, jak by mohla, přečtěte si aspoň něco z povinné četby, v maturitním ročníku budete mít tolik věcí na práci, že na čtení dvaceti knih nebudete mít ani pomyslení.

V určité etapě vašeho studia si budete muset vybrat volitelné předměty. Na první pohled to vypadá jako skvělá věc, prostě si vyberete, co vás baví, a budete se tomu věnovat následující rok až dva. Jenže tohle vybírání může být větší oříšek, než by se mohlo na první pohled zdát. V případě, že si vybíráte něco se zápleklějším názvem - např. matematika rozšířená, je doopravdy dobré přechíst si, co se bude na daném semináři probírat. Taky by se vám totiž mohlo stát, že

se přihlásíte na ekologii v domnění, že se bude probírat ochrana životního prostředí, a nakonec budete celý rok chodit na hodiny, kde budou hlavním tématem vztahy mezi organismy (ale zajímavé to bylo stejně).

Nevyhazujte staré sešity a materiály. Možná to vypadá jako dost divná rada, přeci jen sešit ze zeměpisu z primy nevypadá na první pohled jako nejužitečnější věc na světě, ale věřte, že až budete chtít večer před soubornou zkouškou schrstit materiály, tak budete velice, velice rádi, že jste si něco z minulých let schovali.

A na závěr. To, co si asi nikdo z vás nepřipouští. Čas utíká rychle, i když to tak nevypadá. I přes to, že se během výuky nějakého předmětu díváte na hodinky třikrát za minutu. I když to občas vypadá, že těch čtyřicet pět minut nikdy neskončí, tak to nakonec všechno uteče až moc rychle.

Zuzana Vacková

My lively grandfather

My grandfather is 93 years old and this picture is from his birthday party. We have been taking care of him for several years and we often help him. Once, when we brought him lunch, he wasn't at home, and there was a message on the table:

I went to Poland for about three days...

He didn't call, he didn't write a letter, we knew nothing about him and we were worried about him, because he left home without his medicine. After a month, our family from Slovakia called us that our grandfather was

there. We knew nothing about him, but our family said that he was satisfied. After a week they called us, he was not at his home in Slovakia yet. After two months he appeared at home. He was happy what a nice "trip" it was, but he was sad that he didn't go to Ukraine. He lost his identity card and health insurance card, but he didn't care.

We had him make new documents and after a few days he had secretly taken his passport and bought a plane ticket to Ukraine where he planned to spend his birthday.

Author: Tomáš Ivan Kíryk, tercié

Poezie

ze sborovny

Několik málo členů našeho profesorského sboru si zpestřovalo pondělní rána poezií. Aktivita vzešla od pana profesora Blechy, který již první básni nasadil vysokou laťku. Ostatní zúčastnění se snažili přizpůsobit. Společně se nám podařilo vymyslet přes 40 básní. Zde je pár ukázek.

Marek Blecha

Obtažení batmani klusající v
parku,
Nekonečné odpoledne s
plechovkáčem na příděl.
Pandemie dorazila do Čech.

Na Covid zmíráš na áru,
Nebo je běh vzpruha.
Půl Česka chce na hry do Tokia,
Ta druhá bude tuhá.

Stanislava Rygálová

Dopisují hodnocení maturitních
prací,
monitor na straně bliká, že s
pondělkem se Marek vrací.

Jeho chvilka poezie nás děvčata
baví,
malou hrdost češtinářky ale
těžko někdo spraví.

Rýmy štěpné, vtipné chrlí, navíc
dokazuje mužnost,
není to už, milé ženy, naznačená
zvrhlost?!

A teď ještě kolegyňka, co na
kopci bydlí,
staré kolegyni pěkně schody
mydlí!

Do dalšího pondělka je hodně
dlouhá doba,
už teď se ale těším na to, co
nám básník Marek dodá:-)

Radka Pašková

Když večer s Erikou kreslíme
transformátor
a snažím se pochopit úlohy o
pohybu,
do mysli vloudí se kolega -
terminátor
a jeho schopnosti, co nedaj mi
klidu.

Já kvůli koruně, rouškám a
zákazům,
nablblý nákaze z někýho
netopýra,
smekám se doma jak v
třísměnném provozu,
přesto nic není včas a houstne
klima.

K obědu ohřejem fazolí
konzervu,
naš život plyne teď pod vládou
prózy.

Verše ať skládají ti co maj
rezervu...
Že všechno stíhají? Dělej si kozy!

Petra Beranová

Až se ten sajrajt z Wuchanu
rozplyne jak mlha po ránu,
vypnu počítač a půjdu do práce,
sborovna samá legrace,
já musím skrývat rozpaky,
že na sobě mám stále tepláky.

Hana Antonínová Hegerová

Milí kolegové,
s radostí čtu vaše básně,
tajím dech, je při nich tak
krásně!

Hladová múza ale skučí:
vaše rýmy hlavou zvučí,
slova leží opodál
a já je hledám dál a dál.

Erben s Máchou se mi smějou,
co mrkev, brambor - neuhnijou?

Myslím na svá políčka...
tak ozvala se Múzička
(Sládkova).

Kolegové moji milí,
myslím na vás v každé chvíli
hlavně té pondělní!)

Stanislava Rygálová

Copak, copak, chybí múza?
Kde je Marek, to je hrůza!
Klikám, klikám, nic tu není,
prázdná pošta zuby cení.
Na pondělní doping jsem si
zvykla,

můj pracovní morál se teď viklá!

Petra Stěhulová

Marek vzbudil závislost
na pondělní rýmy,
kde teď jsi, ty dealere?
chceme dávku se šprýmy!

Tohle se přeci nedělá,
neodevzdávat práci.
jak k tomu dnes přijdu?
když nemám žádnou legraci?

Bez humoru, bez vášně
žije se mi těžko,
doufám, že brzy napíše
to testosteronové eso.

Radka Pašková

Zdravím všechny přátele
básníky,
já byla ve škole vyklízet budníky.

Všude je ticho, vítá tě savo
(přípravok čo rúky zožerie hravo)

Těž Jirka jen kouká a nic moc
neříká
- nevíte, nedrží mlčení bobříka?

Možná se děsí dne, kdy jeho
kolegyně
začnou tu halekat jako
trhovkyně :)

Možná že socializace jen ho
překvapila -
a to jsem se snažila být na něj
milá!

Končím svůj report. Jdu psát
test pro druháky.
Hned jak ho uložím, dám vínko
taky!

Marek Blecha

Amatér se v potu tváře
S poezií týden páře,
Aby mu pak kolegyně,
Které smočí pysk ve víně
A nikdy nejdou k Medvídkům
Předvedly básnický um.

Ančó! Slyšíš? Pocém! Čum!
Čéče, holka, to je lekce,
Ani se mi věřit nechce,
Že nejen víno chutná trpce.
Zbývá dopsat post scriptum:

PS:

Pro pivo jdu do předsíně,
Vy berte doping ve víně.
Stavím se u Černého koně
Odcválám k Neumětelům

Petra Beranová

V pondělí ráno
vstávat do práce.
Co se to stalo?
Konec legrace.

Nalíčit obličej,
vlasy natočit,
ve kterém kostýmu
vypadám líp?

Studenti v lavici
hodně se potící.
Matura z matiky
má své kritiky.

Vše odevzdat,
vrátit se domů
a hurá zpět
do classroomů.

Hana Antonínová Hegerová
Moji milí kolegové,

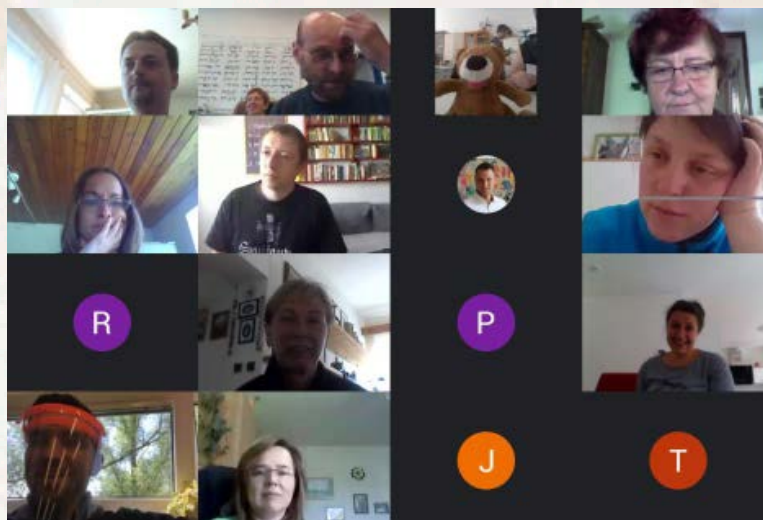
V noci kroužili netopýři.
Maturity se kvapem blíží,
na zahradě bejlí hýří,
jak antická tragédie mě to tíží.

Lyrická duše skomírá.
Peču chleba, pleju mrkev,
políčko distanc - kde je míra?
Zkus si chytit netopýra!

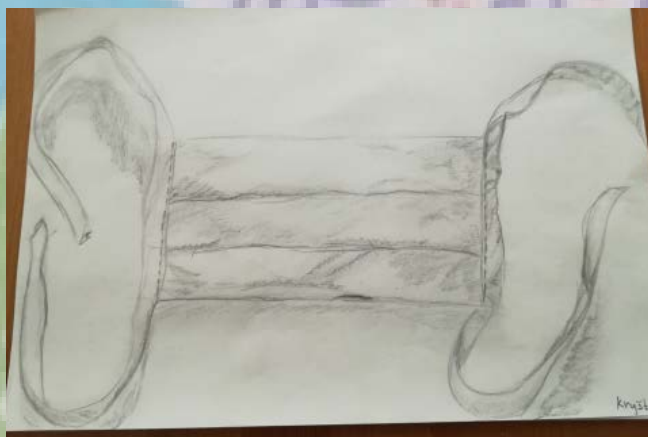
Jdu rozehnat černé chmury,
classroom bliká, trouba taky!

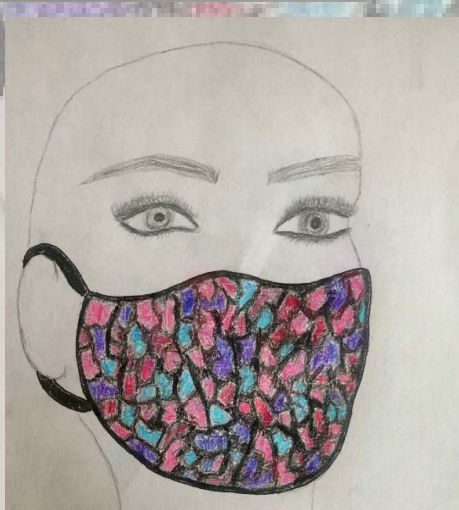
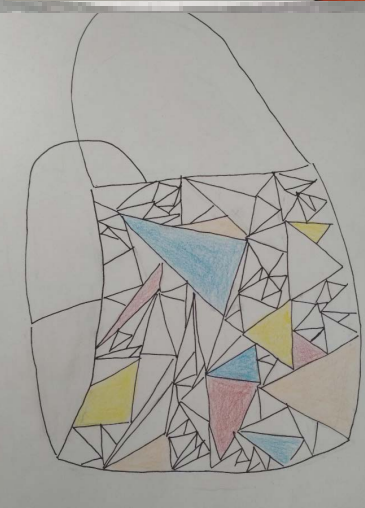
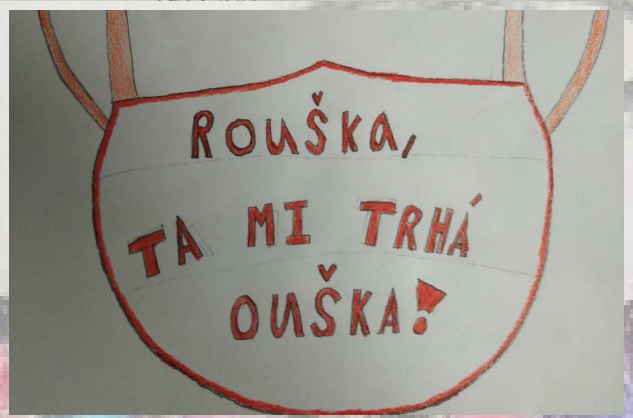
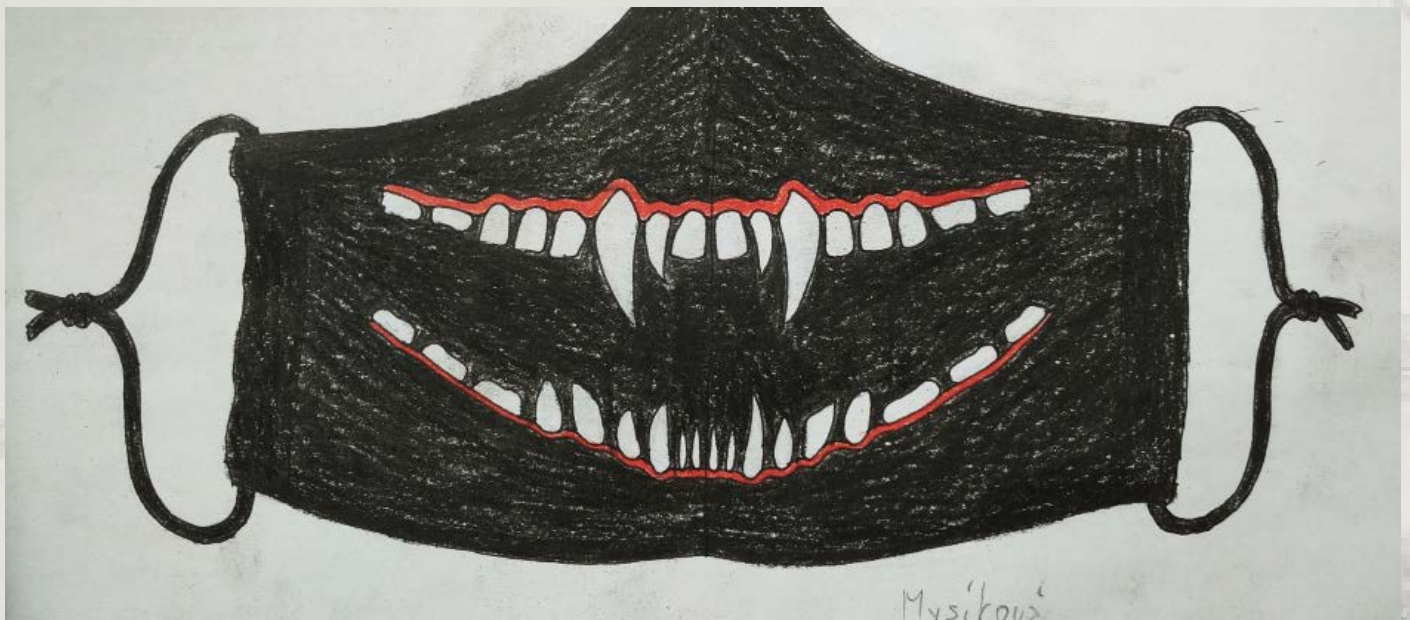
Petra Stěhulová
Ačkoliv alkohol normálně nepiju
a za abstinenta se hrdě
považuji,
poslední měsíc byl trochu na
palici
Avanti, Prosecco, vítejte v
lednici.

V poslední době na roušky ****,
už mě tak nebaví, že je furt peru.

gymnaziální ROUŠKY

PhDr. Slávka Lukešová

Koníčky
četba, lyžování, cyklistika, plavání

Měla jste i jiné profese kromě učení?

Začínala jsem jako porodní asistentka, pracovala jsem na porodnici pět let, potom jsem deset let učila na zdravotnické škole a zbytek pracovního života, to je 27 let, jsem strávila na Podještědském gymnáziu.

**Jak dlouho se učení věnujete?
Z výše uvedeného vyplývá, že jsem strávila za katedrou 37 let.
Proč jste si vybrala učit? Nelitu-
jete toho?**

K tomu, abych začala učit, přispělo hned několik okolností. Jednak jsem chtěla mít hodně dětí a to při práci na tři směny nebylo dost dobře možné, jednak jsem se chtěla někam dál posunout, umět ještě něco jiného a možnost učit se tak trochu nabízela sama, protože pocházím z učitelské rodiny. Určitě toho nelituji. Byla to krásná léta, plná zážitků se studenty, je-

jich rodiči a v neposlední řadě i s kolegy ve škole.

Rozšířila vám pozice profesorky nějakým způsobem obzory? / Přiučila jste se něčemu od samotných žáků?

Ano, určitě rozšířila. Velmi ráda jsem vedla projekty a později ročníkové a maturitní práce, při tom jsem se musela vzdělávat v mnoha oborech, přes zdravotnictví, psychologii až k latině. Čemu jsem se přiučila? Na to je těžké odpovědět konkrétně. Určitě ovlivňovali moje chování a jednání průběžně, nechávali mě nahlédnout do svých životů, sdíleli se mnou svoje radosti a starosti, občas potřebovali povzbudit, občas oni povzbuzovali mě. Kdybych musela být konkrétnější, hodně jsem se od nich naučila pracovat s počítačem, protože mi často pomáhali a ukazovali na kterou klávesu kliknout, aby program fungoval. Za to jsem jim byla vděčná a moc jim děkuji.

Pamatujete si na nějaký velmi vtipný moment během hodiny? (Pokud ovšem žáci nejsou celkově takový jeden velký vtip.)

Hodně jsem se snažila vybavit si nějaký vtipný moment z hodiny, určitě jich bylo mnoho, ale většinou to byly takové

momenty, které vám připadají legrační, ale když je vyprávíte, tak se posluchači diví, čemu že jste se to vlastně smáli. Třeba při opravě trimestrálního testu z latiny jsem se dočetla, že Euridika kousla hada. To není dost dobře možné, protože had by asi utekl a navíc pointa byla v tom, že sama Euridika byla hadem uštknuta. Ale vzpomínám si na jednu příhodu, u které se směji ještě dnes. 1. dubna (rok už nevím) se studenti rozhodli, že mě vyvedou „aprílem“ a schovají se mi. Když jsem přišla do třídy, měla jsem na stole lísteček, že mám jít k nástěnce na chodbě, tam se dozvím více. Přistoupila jsem na hru a šla. Na nástěnce jsem měla další lísteček a potom ještě další a další, takže jsem běhala po škole jako zmatená včela a hledala studenty. Nakonec jsem je objevila v jakési třídě schované za stoly. Vtipné mi na tom přišlo to, že oni mě vlastně neviděli a jen čekali, až se proběhnu a najdu je.

Když si vzpomenete na svá studentská léta, myslíte, že se generace studentů výrazně změnily? Je definice nynějšího studenta podobná tomu z dřívějších let?

Studenti se změnili, jako se změnil způsob života, tech-

nika a celý okolní svět. Ve své podstatě jsou ale pořád stejní, chtějí se bavit, dospělým nevěří a musí si všechno vyzkoušet sami. Nechtějte definici studenta, každý je svůj, každý je jiný. Vzhledem k mé generaci jsou obecně možná sebevědomější, méně zodpovědní a slovo „úcta“ někteří znají jen z doslechu.

Dala byste budoucím dospělým nějakou radu do života? Jak se ze všeho nezbláznit, jak zdolat nepříjemné věci, které nám život podstrkuje?

Tak to je hodně těžké. Až když jsem byla sama ve středním dospělém věku

(studenti psychologie doplní

roky), uvědomila jsem si, že zkušenost je nepřenositelná. Kdokoliv vám může radit cokoliv, ale je jen na vás, abyste buď přijali, nebo odmítli. Přesto se pokusím. Pamatujte si, že každá situace má řešení, když se něco nevydaří, svět se bude točit dál, nebe nebude zelené a ráno zase vyjde slunce. Buďte na sebe přísní, ale neubližujte si. Méně se spoléhejte na Google, více používejte vlastní rozum, jednou sami poznáte, že se to vyplatí. Na závěr vám prozradím, svoje nejoblíbenější latinské přísloví, kterým jsem se snažila řídit: „Fortes fortuna adiuvat.“ (Náhoda přeje připraveným.)

**ŠKOLNÍ ČASOPIS DPG LUŠTĚNINY
VYHLAŠUJE FOTOSOUTĚŽ NA TÉMA:**

KRÁSA DOMOVA

**SVÉ FOTKY POSÍLEJTE DO:
19. BŘEZNA 2021**

**SVOJÍ TVORBU POSÍLEJTE NA
EMAIL:
ELISKA.KOSTALOVA@DOCTRINA.CZ**

**TAKÉ SDÍLEJTE SVÉ FOTKY NA
INSTAGRAMU S HASHTAGEM:**

#GDOCTRINADOMA

Pražské legendy

Kdyysi dávno žila Švédka, která se jmenovala Eva Anna. Během třicetileté války se při rabování Prahy potkala s Finem Ignětem Kaynem. Byla to láska na první pohled, a tak se rozhodli, že za 5 let se v Praze znovu setkají a vezmou se. Těch 5 let uplynulo jako voda a Eva Anna se již chystala na cestu do Prahy, nicméně její otec byl již od začátku proti sňatku a odjezd jí zakázal. Beznadějně zamilovaná Eva však jeho zákaz porušila a pokusila se odjet za svým milým. Když ji rozzuřený otec chytil, v záchvatu hněvu ji ubil a usekl jí prsty, které namlel na kuličky a snědl je. Tělo své dcery následně hodil mezi fjordy. Zde by náš příběh mohl mít konec, kdyby nebylo ziskuchtivých Švédů, kteří svou nábytkářskou firmu pojmenovali iniciálami obou mi-

lenců. Dodnes v restauracích svých obchodních domů prodávají masové kuličky, legendu o vzniku toho pokrmu ale raději zamlčují.

Kdyysi dávno v jedné zapadlé vesnici u Prahy žila převelice šťastná rodina. Otec, matka a drobná, nově narozená dvojčata. Otec se o celou svou rodinu dobře staral a s matkou vychovávali tak, aby se dvojčata dokázala jednou postavit na svoje vlastní nohy a vyrazit do světa.

Bohužel, jednoho dne matka na vážnou nemoc zemřela. Po smrti matky se otec hluboce zarmoutil. Už nikdy nebyl takový jako dřív. Děti však stále rostly, až se z nich staly docela úplně pubertální jedinci, kteří, jak už to tak bývá, moc neposlouchaly a tropily jednu neplechu za druhou. Otec byl postupem času rozzlobenější a rozzlobenější, na děti křičel, nedokázal jejich všemožné žádosti a potřeby ukojit sám. Jednoho pochmurného dne, kdy dvojčata vyváděla až přespříliš, se otec rozzuřil jako nikdy předtím. Ve zlosti popadl tu nejostřejší sekeru z domu a obě děti krutě, bezmyšlenkovitě zabil...

Když si uvědomil, co se stalo, nerozuměl, jak byl takového činu schopen. Stáhl se do sebe. Nedovedl žalem a pocitem viny ani plakat. Od té doby, ať šel kamkoliv, viděl

jen dvojčata. Nedokázal bydlet tam, kde doposud bydlel, stále na ně myslel.

Zkusil tedy vyměnit prostředí. Přestěhoval se do centra Prahy. Myslel si, že mu změna prostředí pomůže, ale tak se nestalo. Jeho rána v srdci se jen prohlubovala.

Jednoho dne, kdy byla mlha tak hustá, že by se dala krájet, vyšel si otec na procházku, doufajíc v pročištění hlavy. Procházel se dlouho a v mlze ani nevěděl, kam jde. Najednou ho hlava začala bolet tak moc, že si musel sednout. Schoulil se do klubíčka a čekal, až bolest trochu poleví. Bolest polevila, až do takové míry, že se otec náhle cítil lehounce jako pírkó. Jenže to nebyla bolest, ale z otce začal prchat zármutek, pocit viny a žal. Jak z otce pocity prchaly, tak se kolem něj tvořil plášť - krusta, tak pevná jako železo. Otec zemřel. Jako vzpomínka na něj zůstal u Stavovského divadla jen železný plášť - plášť zármutku a lítosti...

Paparazzi kvinta

Během kurzu v Praze se mimo jiné ze studentů kvinty stali lovci celebrit, kteří se nezastavili před ničím. První osoba, se kterou jsme se setkali, byl oblíbenec pana profesora Stupky, pan Žantovský. Pan Žantovský je znám především pro svou roli poradce prezidenta České re-

publiky Václava Havla.

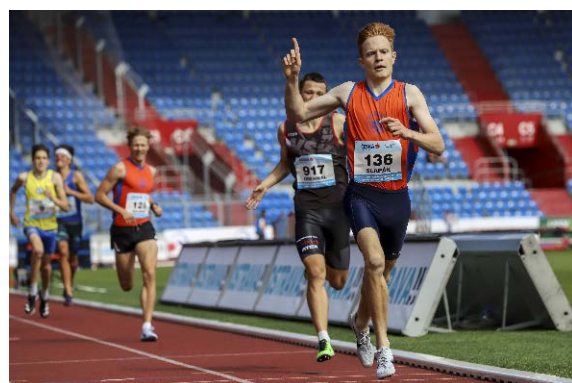
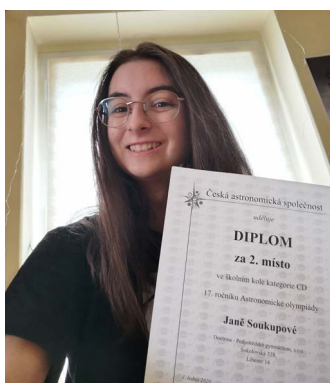
Někdo by si myslel, že na Staroměstském náměstí je větší pravděpodobnost útok holubů, to ovšem nesmíte být Taťána Medvecká, která se ocitla pod náletem Kvinty. Přestože herečka neměla upravené vlasy, fotka byla pořízena.

Dalším žhavým úlovkem kurzu se stal naopak oblíbenec paní profesorky Stěhulové, Kazma. Protože jsme slušně vychovaní studenti Podještědského gymnázia, tak jsme si nemohli dovolit vyrušit boha showbyznysu při obědě. Fotka tudíž ke smutku každého z nás nebyla pořízena.

Na náměstí před Rudolfinem jsme v době kurzu spatřili expozici fotek muzikantů filharmonie, mezi nimiž bylo foto Josefa Špačka, kterého...asi vás to nepřekvapí, kvinta také potkala. Na seznam se poté ještě zapisaly herečky z Ulice a Ordinače, zpěvačka Kateřina Vinterová nebo legendární spisovatel Pavel Brycz. Dále pak také spousta influencerů jako je například Martin Carev.

Kateřina Francová,
Karla Cikánková,
Adéla Ježková a
Štěpán Šuma

Úspěchny našich studentů

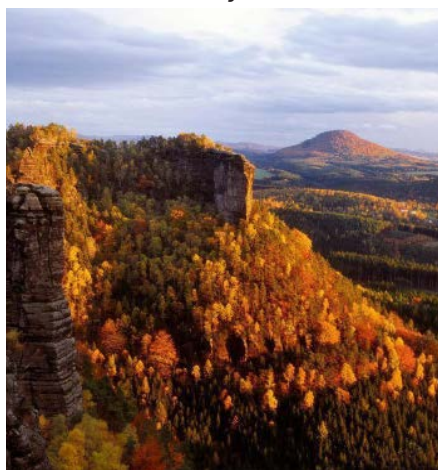

Kam vyrazit v ČR?

Připravila jsem pro vás inspiraci na výlety, které mají nádech zahraničí.

Českosaské Švýcarsko

České Švýcarsko je krajina dvou národních parků - NP České Švýcarsko a NP Saské Švýcarsko. Tyto NP nabízí krásnou krajinu s lidovou architekturou a také spoustu příležitostí k turistice i k jiným sportům. Svě si tu najde každý - pro milovníky filmů může být zajímavá Pravčická brána, u níž se natáčel film Letopisy Narnie - Lev, čarodějnice a skříň.

zdroj obrázku: <https://www.ceskesvycarsko.cz/cs/ceske-svycarsko>

Národní přírodní rezervace Soos

Této rezervaci, jež se nachází nedaleko Františkových Lázní, se přezdívá „český Yellowstone“. Nachází se tu tzv. mofety neboli bahenní sopky. Křemelinový štít je jednou z mnoha zajímavostí této rezervace. V blízkosti je nově otevřen geologický areál, v němž lze navštívit několik zajímavých výstav.

zdroj obrázku: <https://www.kudyznudy.cz/aktivity/narodni-prirodni-rezervace-soos>

Velká a Malá Amerika

„Český Grand Canyon“, tak se přezdívá těmto dvěma lomům v okolí Karlštejna. Přímo do lomů se bohužel jít nedá, ale nad nimi je vybudována vyhlídka, ze které je do „Ameriky“ krásný rozhled. A pokud by vám Velká a Malá Amerika nestačily, nachází se kousek od nich ještě lom Mexiko.

zdroj obrázku: <https://www.kudyznudy.cz/aktivity/cesky-grand-canyon-velka-amerika>

Japonská zahrada Aizen

Zahrada u Říčan byla vybudována na návrh Takumi Mizokami. Jedná se o jednu z největších

japonských zahrad v Evropě. V zahradě se koná mnoho společenských a kulturních akcí, ale lze i jen tak přijít a pokochat se přírodou v japonském stylu. Od dubna do října je zahrada volně přístupná.

zdroj obrázku: https://www.mujsdum.cz/rubriky/zahrada/probouzeni-zenove-zahrady_2050.html

Přírodní park Česká Kanada

Oblast České Kanady je vhodná pro turistiku, cyklistiku a rybaření. Prohlédnout si můžete i řadu měst a památek, mezi které patří i Jindřichův Hradec, hrad Landštejn a opevnění v Nové Bystřici. Zajímavou procházkou jsou Graselovy stezky, jež vás vedou po stopách lupiče Johna Georga Grasele. Z množství rybníků pro chov ryb se některé v létě mění na příjemná koupaliště, kde se můžete v horku zchladit.

zdroj obrázku: <https://www.megaubytko.cz/ceska-kanada>

Adéla Kosková, kvarta

Perličky

**Máte také něco na přispění?
Vtipnou příhodu z hodiny?
Posílejte své perličky na email:
eliska.kostalova@doctrina.cz**
(vše probíhá anonymně;))

Hodina biologie

Pan profesor: „Proč křeček umře rychleji než člověk? No? Máte někdo doma křečka?“

Třída: Hrobové ticho

Pan profesor: „No proč vám umře křeček? Tak přemýšlejte rychleji, než vám umře!“

Hodina biologie

„To že spoléháte na to, že vaše DNA je chytřejší než vy, je znepokojivě smutné...“

Přestávka, počítání těžkého příkladu

„Mám to! Já jsem matematik!“
„Říkej mi profesorka Horáková.“

Hodina španělštiny, po dopsání testu

Profesor:

„¿Cómo te sientes?“ = „Jak se cítíš?“

Žákyně sebevědomě:

„Embarazada.“

Profesor: „¿Que?“

Třída: ticho

Žákyně: „No embarazada...jako v angličtině embarrassed...je mi trapně.“

-embarazada = těhotná -

ÚVAHY

studium na dálku

Domácí studium je psina

Býti student v těchto časech
to není žádná paráda,
přemýšlím už jen o katech,
když si lehnu na záda.

Stojím, sedím, ležím,
když vtom na mě mobil křičí,
křičí na mě: „NOVÝ ÚKOL“
a u toho řinčí,
kéž by byla doba jinčí!

Už jen stále sedím,
pracuju,
možná je to prostředím,
někdy i maluju,
vůbec se nesoustředím,
a školu?
tu ani nepamatuju!

Studium v karanténě

Kateřina Kvapilová

Dobré ráno, budík zvoní,
už mě zase profesori honí.
Jenom vstanu, už to cinká,
je tu další upomínka.
Nechápu, že je to baví,
vždyť to přece není zdravý,
já mám z toho bolehlavu,
dejte si radši ranní kávu.

Dobře, dobře, jdu se přemoci,
ať to zase nedělám do půlnoci.
Tak čím začnu, fyzikou?
To mám radost velikou.
Fyzika mě moc baví,
je to možná zajímavý,
snažím se to pochopit,
do hlavy to uchopit,
je to ale marná snaha,
která mě jen velmi zmáhá.

Můj notebook je unavený,

chudáček je otrávený,
asi ho nechám odpočívát,
půjdu radši cvičit, nebo na filmy
dívat.

Terezie Lenková

Studentem jsem mnoho let,
Není mi co závidět
Často slýchám: Ty se máš!
Celý den nic neděláš.

Posadte se na zadek
Já vám budu vyprávět
Realitu krutou hned
Spatří v chvíli ten náš svět

Jak se máš? Doufám dobře.
Optá se mě každý bodře.
Já jen vždycky kývnu hlavou
A odpovím: Mám se skvěle...
Sklopím oči jako tele...
Naučím se frázi novou.
Slova se mi všechna pletou,
Jak pak by ne? Samo sebou!
Ve dvě ráno není radno
Dělat úkol z latiny.
To pak každý příliš snadno,
Zapomene mluvit.

Ráno již se blíží kvapem.
Já v nekonečné smyčce lapen,
S trhnutím se probouzím.
Budíku se nevzpouzím.
Zvoní zvoní crr a crr,
Proč musí být takhle hrr?
Asi má svůj úděl rád
Časový můj hlídá rád.
Myšlenky my víří hlavou...
Když najednou... STÁT!
Začínám si v duchu lát.
Mám naději novou!
Řeším těžkou hádanku,
Jak vyplnit žádanku.
Venku padaj trakaře,

Potřebuju zubaře.
Nebo radši rovnátka?
Zatopená zahrádka?
Není to moc tuctové?
Už mám nápad, pánové!
Zasek jsem se ve výtahu,
Marně jsem se bránil hladu.
Když pak přišla záchrana,
Stěží jsem plet nohama.

S výkonem svým spokojený
Slastí celý opojený
Zachumlaný v peřině
Usínám ve vteřině.

Že život je to náramný?
Má to háček významný.
Toho stresu a těch zmatků,
Vytahuju z lahve zátku.
Už to nejde, nemůžu
Víc já vážně nezmůžu.

Už mi došly nápady
Potřebuju doklady.
Rychle pas a peněženku,
Uděláme dovolenku.
Aspoň jeden výlet prosím malý.
Ani chvíli nezůstanu tady.
Testům já se vyhnout musím
Nový trik tak proto zkusím.
List papírů obracím,
V tu ránu se pozvracím.
Beru nohy na ramena
Třída už je otevřená.
Záchodek je teď můj cíl,
Zůstanu tam trochu dýl...

Vyvážli jsme živi, zdraví
Máme dobré kamarády
Přestávka nás zachrání,
Ředitel nás nahání.

Vyvážli jsme bez průšvihů
Dneska máme vážně kliku.
No tak zítra nanovo
Dnes už máme hotovo.

Pac a pusť student váš,
Příště už se nezeptáš.

STUDENT A CEMENT
Kateřina Knihová

Jak těžké je být studentem?
To už radši být pytel s

cementem.
Student chodí do školy,
Zažívá tam samé pohromy.
Jeden test za druhým,
Ještě ho nutí složit rým.
Cement nikam nechodí,
Jen si dělá pohodlí,
Někde se jen v klidu válí,
Školu neměl ani v mládí.
Bez vejšky se uznávaným stal,
Přitom nikdy nic nenapsal.
Beton a malta,
To je jeho parta.
Nechci již být studentem,
Ode dneška jsem pytel s
cementem.

Jaká pozitiva přineslo domácí studium?

Domácí vzdělávání mě naučilo,
jak si zorganizovat práci,
protože úkoly, které dostávám,
nejsou jen na 5 minut a nemohu
je dělat na poslední chvíli. Při
domácím studiu jsme nuceni
dohledávat různé informace.
Sice je to někdy velmi náročná
činnost, u které jsem občas
ztrácela nervy, ale i tak to беру
jako velké plus, protože umět
najít správné informace se mi
bude v životě hodit. Také jsem
se díky domácímu vzdělávání
naučila pracovat se spoustou
nových aplikací, což je podle
mne velmi důležité, protože
se svět neustále modernizuje
a do budoucna těchto
aplikací rozhodně využiji. Díky
domácímu studiu jsem neustále
ve spojení se svými spolužáky.
I když jsme teď všichni u sebe
doma, jsme stále ve spojení
přes sociální sítě, a když si
s něčím nevíme rady, tak si
vždy navzájem pomůžeme a
vysvětlíme, co je třeba. Myslím
si, že nás domácí vzdělávání
jako třídu ještě více semklo
dohromady.

Lucie Čechtická, Kv

Jak se liší studium na dálku od normální školy?

Doma ve svém pokojíčku
studuji teprve týden, ale už teď
pozoruji odlišnosti od normální
školy. Nesedím v lavici a každý
den netahám do školy a zpět
svoji několikakilovou tašku.
Na druhou stranu nevidím
svoje spolužáky, moje nejlepší
kamarády. I když si dopisujeme,
každý den, není to takové, jako
když vidíte svého kamaráda
naživo. Už se mi po nich tolik
stýská.

Moc se tím ale netrápím,
protože mám hodně práce.
Na rozdíl od klasické školy
pracuji s internetem a velkým
návalem informací. Učím
se pracovat s počítačem, s
novými aplikacemi a výběrem
podstatných informací, což mě
připravuje na studium na vysoké
škole a беру to tedy jako velké
plus.

V normální škole je student
popostrkován k tomu, aby
se učil a vzdělával, protože
bude dále testován, zda látku
zvládá. Jelikož jsme se nyní,
jako studenti tercie, setkali
pouze s kvízem s možností použití
sešitu, nevím zda moji „línější“
spolužáci jsou schopni se k
učení tzv. dokopat.

Studium na dálku mě učí si ještě
více úkoly a školu zorganizovat.
Co ale беру jako největší rozdíl a
mínus studia na dálku, je výuku
cizích jazyků. Preferovala bych
výuku např. formou Skypu,
protože si myslím, že je důležité
cizí jazyk slyšet a nejen si
procvičovat gramatiku.
I přes pozitiva studia na dálku
bych se ráda znovu po staru
usadila do lavice a byla se se
svými kamarády.

Linda Steinerová, Kv

Jezerní balada

MICHAELA MALÁ

Mladý muž v příbytku sedí,
uloží děti, do prázdna hledí.
Blízké jezero vodopád skýtá,
hučí, duní, myšlenkami zmítá.
Ten zvuk jeho ženu uspává,
jemu samoty se dostává,
pak zvláštní zář, to se nestává,
a hled' – přízrak v síni stojí.

Výčitky se vzednou v muži,
slzy se ženou do očí,
po těle má husí kůže,
hlava se mu zatočí.

„Černá duše, chlapče můj,
chceš mě zpátky stůj co stůj?
Drzost máš vskutku opravdovou,
jak rychle sis našel ženu novou.
Zda-li mě stále miluješ,
svého činu lituješ?
Chceš-li mi zpět život dát,
bude tě to mnohé stát.
Svou ženu mi daruj dnes!“

Přízrak zmizel a muž hned zbledl,
potil se, dýchat nedovedl.
Co to spatřil jeho zrak?
Snad výčitek to byl znak,
že svou milou tam viděl stát,
černé vlasy, bílý šat,
až donutila ho se kát,
ty bledé rty a oči temné,
útlé nohy ženy rozverné.
Ještě před několika léty,
miloval jen ji mezi světy,
pak svolila se k nevěře,
tak utopil ji v jezeře.

Snad je toto znamení,
možnost k vykoupení –
že dvě ženy vymění,
všechno v dobré promění.
A že děti matku ztratí?
Však Bůh jim to v dobrém vrátí!

Ženu ranou omráčil,
k jezeru ji dovláčil.
Hlavu už jí k vodě tlačil,
obličej se však zamračil,
a žena ještě vzkřikla:
„Zabiješ mě, můj manželi, ale tím
to nekončí.
Voda chce jen další duše, víc a
víc si poroučí.

Čarovné jsou místní vody a
stále mají hlad, nenalezneš nic
dobrého, pouze smrti chlad.“
Víc už žena neřekla,
voda ústy protekla.

A přízrak vstává, ženu si bere,
z úst se jí ještě výkřik dere.
„Černá duše, chlapče můj,
chceš mě stále stůj co stůj?
Tvá žena je k návratu málo,
chci, aby tě to něco stálo.
Pověz, zda mě miluješ,
svého činu lituješ?
Chceš se dotknout mojí pleti?
Přiveď obě svoje děti.“

Muži ztuhla v žilách krev,
vzbudil se v něm hrozný hněv.
Své milované děti?
Ta andělská stvoření,
jimž je sotva roků pět,
jimž daroval by celý svět,
jež krmí, hladí, uspává,
lásky se jim dostává.
Ty obětovat nechce.

Však voda šeptá lehce:
„Ach, hošku rozmilý,
poddej se přírodě.
Daruj mi je.
Utop je v té vodě.
Nové si pak uděláš,
se svou milou, co říkáš?“

Zmocnila se ho zlá vůle,
rozumu jak by měl půle,
jde, vrah, do své světnice.
Nebrání mu petlice.
Vezme své děti za ruce –
obě k sobě se tisknouce,
křičí, pláčou, prosí,
ťapou za ním bosy.

„Otče, prosím, tatínku!
Kam jsi táhl maminku?
Kam to jdeme, takhle v noci?“
Děti jsou jen v jeho moci.
Přivedl je k jezeru,
první topí svou dceru.
Chytí ji za blond vlasy,
konec je otcovské lásky.

Voda syčí jako zmije,
bratr křičí, otce bije.
Snaha marná, tone sestra –
v tváři změť barev pestrá.
Syna chytí za ručičku,
kolem krku z rukou smyčku.
Smýká se a naříká,
otec topí hošíka.

U jezera klečí vrah,
koluje mu tělem strach.
„Černá duše, vrahu dětí,
už jsi poznal své prokletí?
Jsi vrah, a vrahem zůstaneš.
Úděl krutý dostaneš.
Je-li topit tvým zvykem,
navždy budeš vodníkem!“

Muži kůže zelená,
ohavná to proměna!
Žábry rostou na krku,
blány přijdou na ruku.
A tak je vodník v jezeře,
kvůli dávné nevěře.

Michaela Malá

Jan Kubáček

DOCTRINA – PODJEŠTĚDSKÉ GYMNÁZIUM V LIBERCI
VYHLAŠUJE 14. ROČNÍK

MEZINÁRODNÍ FOTOGRAFICKÉ SOUTĚŽE

NA TÉMA

H R A N I C E

ŘÁD SOUTĚŽE

k účasti zveme studenty všech středních škol
Libereckého kraje a Euroregionu Nisa

soutěžit se bude ve dvou kategoriích:

- I. do 15 let (nižší gymnázia)
- II. od 15 let (střední školy)

účastníci mohou přihlásit maximálně 3 fotografie
nebo sérii maximálně 6 fotografií v tištěné podobě
(na papíře, ne digitálně), minimální formát je 15x21 cm

práce označené na zadní straně nebo v příloze
jménem, příjmením, věkem, třídou a školou zasílejte
na níže uvedenou adresu

příjem prací končí 31. ledna 2021

odborná porota rozhodne o nejlepších fotografiích,
které budou vyhodnoceny a oceněny 19. března 2021
a budou vystaveny v OC Plaze Liberec

Doctrina - Podještědské gymnázium, s.r.o.
Sokolovská 328 P.O. BOX 28
460 14 Liberec 14

informace: ing. arch. Marie Davidová, tel: 485 123 573
e-mail: davidova@doctrina.cz

